

Nødvendig tannhelsehjelp

Stortingets behandling av tannhelsemeldingen ble omtalt i forrige Tidende. Nødvendig tannhelsehjelp ble ikke nevnt, men deler av problemstillingen var tema i Tidende nr. 13 i fjor. I sin innstilling til Stortinget konstaterer Helse- og omsorgskomiteen at finansieringssystemet for tannhelsehjelp fortsatt vil innebære at hovedtyngden av voksenbefolkningen selv betaler for sin tannbehandling. En del vil imidlertid få sine behandlingsutgifter, eller i alle fall deler av disse, dekket av det offentlige. Selve valget av behandling skal avgjøres av pasient og tannlege i fellesskap. For å sikre rettferdig behandling, og for å holde offentlige utgifter nede, vil det etter komiteens mening være nødvendig å fastsette objektive kriterier og veiledning for nødvendig tannbehandling når det offentlige skal dekke kostnadene. Disse synspunkter var ikke gjenstand for diskusjon verken i innstillingen eller under selve behandlingen i Stortinget.

Helsedirektoratet, som det nå igjen heter fra 1. april, har opprettet en bredt sammensatt arbeidsgruppe til å behandle disse spørsmålene. NTF deltar i arbeidet med tre representanter fra hovedstyret. Gruppen har fått i oppdrag å utarbeide nye kriterier for hva som skal anses å være nødvendig tannhelsehjelp, og det blir viktig for våre deltakere å fundamentere holdninger som NTFs medlemmer vil kunne identifisere seg med. Nødvendig tannhelsehjelp var derfor et sentralt tema på årets Forum for tillitsvalgte. Det er et vanskelig arbeid gruppen gir seg i kast med. De som trenger det mest, må få nødvendig hjelp, og dette skal balanseres mot et nøkternt forbruk når det er offentlige midler som skal dekke utgiftene. Utfordringen blir å finne fram til kriterier som tannleger flest finner fornuftige og som vil være

gagnlige for dem som skal få slik behandling. I lys av dette vil vi også måtte se på våre etiske regler. Etikk var derfor et tema på nevnte forum.

Fra tid til annen får jeg se behandlingsforslag som for en eldre kliniker umiddelbart synes å være ganske luftige og bygd på stor optimisme. Det kan virke som om enkelte forslag bærer preg av at noen andre skal ta regningen – og da er det liksom bare å kline til. Jeg er ikke i tvil om at slike behandlingsforslag tilhører sjeldenhetene, og at jeg får ta del i nettopp disse for at jeg skal gjøres oppmerksom på hvor galt det kan bli når tredjepart skal betale. Selv om dette altså trolig hører til unntakene, og selv om de overslagene som kommer meg for øyet trolig er å betrakte som en form for advarsel, må slike symptomer vurderes nøye. Det skal vi da også gjøre. Men samtidig må det presiseres at det store, store flertall av medlemmene vurderer tilfellene svært samvittighetsfullt og heller er for knappe enn for rause i sine behandlingsforslag når det offentlige skal betale.

Vi har fått nye regler fra NAV om refusjon for tannbehandling. Tannlegen skal nå selv vurdere om behandlingen er stønadsberettiget eller ikke. Dette er en helt annen tankegang og filosofi som NAV nå legger til grunn enn hva tannlegestanden tidligere har vært vant til. Hvis behandlingen ligger innenfor det NAV refunderer, kan en gjennom direkte oppgjør få refusjonsbeløpet på egen konto uten videre dikedarer. Stortinget legger opp til at fylkeskommunene får ansvaret for grupper som vil få offentlig støtte til tannbehandling. Slik jeg har tolket helsemyndighetene og politikerne, skal et tilsvarende system for fakturering og oppgjør innføres også for disse ordningene. Det kan bli et praktisk system både for pasienter og tannleger.

Mange medlemmer er bekymret for hvordan etterprøving og kontroll vil bli utført fra NAVs side. Det er derfor et meget viktig arbeid som starter i disse dager. Det er helt nødvendig med kriterier som kan praktiseres og som vil virke rettferdig, enten pasientene har krav på refusjon fra NAV eller støtte til tannbehandling gjennom den offentlige tannhelsetjenesten. Og det må være de samme retningslinjene som følges enten behandlingen utføres i sør eller nord.

Dette er en utvikling vi har arbeidet for i mange år og som vi hilser velkommen. Endelig ser det ut til at mange flere kan få offentlig støtte til tannpleie, enten de har en diagnose eller de tilhører en gruppe som har rettigheter. Nå gjelder det å holde toget på skinnene og at det er i stand til å opprettholde farten og riktig retning på skinnegangen. Så langt ser det ut til at det går den retningen vi ønsker, selv om mange kanskje vil mene at tempoet er så som så. Men ting tar tid, og det er viktig at ratt, gass- og bremsepedal blir koordinert på riktig måte. Da kan NTF som fagforening for tannlegene og rådgivningsorgan for helsemyndigheter og politikere bidra til en god utvikling som kommer våre brukere til gode.

Gunnar Skjeltvedt